

Orgull blanc-i-blau a Cassà de la Selva

Josep Artigas, un apassionat soci de l'Espanyol de "tota la vida", presideix una de les penyes més actives de Catalunya amb prop de 400 membres

JORDI ROURA CASSÀ DE LA SELVA

Aquesta és una història de rebel·lia i de sentiment espanyolista. És el relat de la vida de Josep Artigas i Josefa Metje, segurament els dos socis de l'Espanyol més coneguts de Cassà... i part de l'estranger. Creada per Artigas el 1998, després de jubilar-se, la penya Blanc-i-Blava del municipi és a punt d'arribar als 400 membres, unes xifres a l'abast de ben pocs. A punt de fer 80 anys, el seu president confessa que "fa més de 50 anys que vaig a veure l'Espanyol i, gràcies a Déu, la salut m'ha acompanyat. No recordo haver-me perdut cap partit a casa".

Artigas i la seva dona són de l'Espanyol, com ho són els seus fills, els seus néts i els seus nebots. Tota la família té sang blanc-i-blava, un mèrit que el nostre protagonista es sent una mica seu. "Quan van néixer els meus fills els vaig fer socis de seguida, i el mateix vaig fer amb els néts. I quan van posar a la venda accions del club també els en vaig comprar".

I on va començar tot? "A la plaça, on quan érem petits jugàvem amb els amics gairebé sense pilota. Tots volien ser el Barça i jo ja era un rebel. I em vaig fer de l'Espanyol". Artigas va ser jugador, entrenador i directiu del Cassà, però a mesura que va anar creixent, la seva autèntica passió futbolística eren els colors blanc-i-blau de l'Espanyol. També a partir d'un acte de rebel·lia es va aficionar al club la seva dona, Josefa Metje. "En l'època en què Kubala jugava al Barça, amb les amigues, els diumenges, sortíem i després d'haver anat a missa i al cine, feiem cap al bar on hi havia la pissarra de resultats. La majoria de les noies eren del Barça per en Kubala i jo, que era molt rebel, no en vaig voler saber res i em vaig fer de l'Espanyol". Artigas i Metje es van acabar trobant i són l'ànima d'una família de destacats seguidors de l'Espanyol amb molt bon feeling amb les forces vives del club.

Soci de tota la vida -"des dels 60 aproximadament, recorda"-, Artigas confessa que el millor jugador que ha vist defensar la samarreta del seu Espanyol va ser el xilè Carlos Caszely (1975-78). Abans de veure'l fer gols a Sarrià, però, ell ja l'havia descobert brillant amb el Llevant a Montilivi. "Jugava contra el Girona i va ser un partit espectacular. Ho veig com si fos ara. El Girona guanyava i en Daucick, que era l'entrenador del Llevant, el va fer sortir i van acabar donant la volta al marcador". Caszely va fer dos gols en dos minuts i es va acabar amb 2-3. Si el xilè és el seu millor record com a futbolista, també té clar amb quin partit es queda:

un 5-2 favorable a l'Espanyol contra el Barça de Migueli, Cruyff i Rexach amb gols de Manolín Cuesta, Amiano i Marañón per al bàndol blanc-i-blau.

El viatge a Livorno

Artigas va crear la penya Blanc-i-blava de Cassà el 1998 i dels seus 400 membres, 150 són socis de l'Espanyol. Quan es mobilitzen, tenen tant d'èxit que sovint han de fer dos autobusos. Són fixos els desplaçaments a l'estadi (abans Montjuïc, ara Cornellà-El Prat) i cada any miren d'anar a set o vuit desplaçaments propers de la Lliga de Primera. La temporada 2006/07, quan l'equip va quedar subcampion de la UEFA a Glasgow en aquella maleïda final contra el Sevilla, van organitzar un avió i tot, que va sortir de l'aeroport de Vilobí. D'aquella competició, Artigas recorda que va anar a tots els desplaçaments "menys el d'Israel (Maccabi Haifa), perquè per motius de seguretat hi havia gent que no ho veia clar".

D'entre aquests viatges n'hi va haver un d'especialment sonat i del qual Artigas està ben orgullós. "Els 44 membres de la penya de Cassà que van viatjar van ser els únics espectadors del Livorno-Espanyol". Ben cert. Aquell febrer de 2007 s'havien produït a Itàlia greus incidents i en un Catània-Palerm va morir un policia. L'estadi del Livorno, l'Armando Picchi, no complia les noves normatives de seguretat aprovades pel Consell de Ministres italià i es va determinar que el duel es jugués a porta tancada. "Nosaltres ja teníem feta la reserva i havíem pagat les entrades", recordava Artigas, que es va posar en contacte amb els dirigents de l'Espanyol per veure com s'havia de resoldre la situació. Finalment, després de molts nervis, la situació es va desencallar un dimarts al vespre, el dia abans que l'expedició viatgés. "Em van trucar des de dalt del club i em van dir que nosaltres aniríem al partit. Que hi entraríem com a espònsors, però que no es podia dir. Ens van explicar que si volíem dur alguna bufanda cap problema, però que tampoc féssim gaire soroll". Ja a Itàlia, la policia va escortar el seu autobús des de l'hotel fins a l'estadi i viceversa. Un cop allà, l'acreditació que els havien tramitat després d'una trobada amb els delegats de la UEFA i els directius dels dos clubs, els va permetre ser testimonis de l'1-2 favorable als blanc-i-blaus. Moha, ara al Girona, va fer el gol de la victòria. Bremen, l'estadi del Benfica i l'Amsterdam Arena de l'Ajax van ser d'altres dels estadis que van visitar aquell any, que va acabar amb drama amb la derrota per penals contra el Sevilla a la final de Glasgow. També van ser a l'estadi del Schalke, "el més maco que he vist mai".

En la present temporada Artigas i la seva dona van ser convidats a una llotja VIP del Bernabéu per veure el Madrid-Espanyol. Va ser una altra manera d'entendre el visionat d'un partit de futbol. "Cada moment estaven entrant a dur menjar, i també hi havia el beure que volguessis. No dic que no hi tornaria a anar. Però a mi el que m'agrada és veure els partits des de la meva localitat de l'estadi, enmig de l'ambient, i no en una sala gairebé incomunicat". Diumenge a Cornellà-El Prat ni ell ni la seva família es perdrà l'Espanyol-Deportivo, amb la vista posada en la lluita pels llocs europeus.

Font del document:

<http://www.diaridegirona.cat/esports/2011/03/11/orgull-blanciblau-cassa-selva/471488.html>